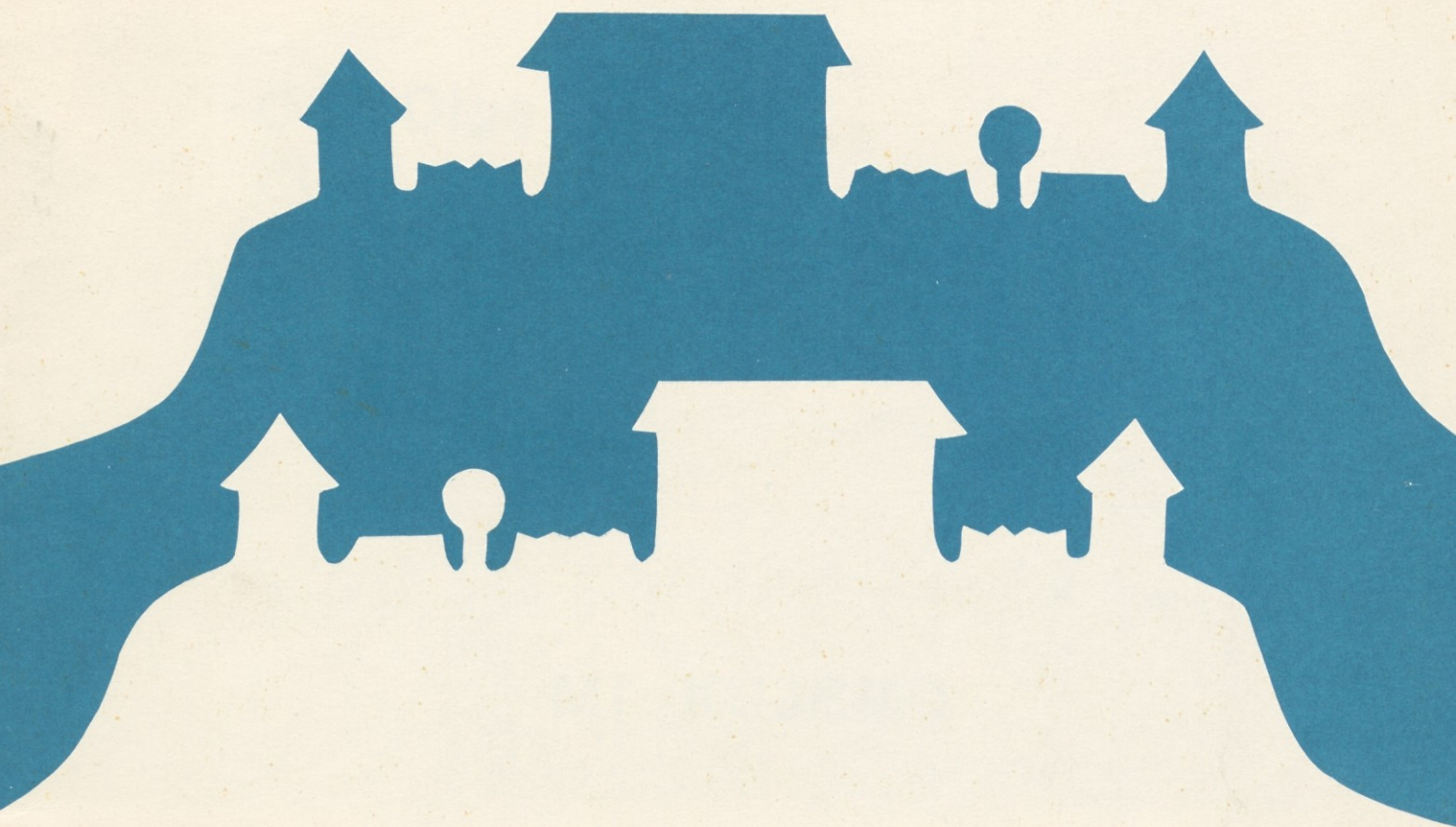

MI KŽIJEMO

GLASILO učencev OŠ Oise Meglič Ptuj

OŠ Olga Meglič Ptuj

MI KUJEMO

november 1987

Domovina mi pomeni radost, ljubezen, veselje, skratka pomeni mi vse.

Lidija, 6.c

Ljudje, ki jim je domovina veliko pomenila, so se borili proti sovražnikom in zanjo žrtvovali svoja življenja.

Bojan, 6.c

Domovina mi pomeni živeti v svobodi, ne da bi nas kdo oviral in nam ukazoval, kako je treba delati.

Saška, 6.c

Domovina je tam, kjer smo doma.

Slavko, 6.c

Lepo je, če vsak živi v svoji domovini in jo spoštuje.

Brigita, 6.c

Moja domovina je prostor, kjer se igram in učim.

Lidija, 6.c

Naša domovina je lepa, svobodna, velika. Pomeni mi vse, saj v njej živim.

Marjana, 6.c

Meni domovina pomeni veliko, ker v njej živim in tudi zato, ker je domovina le ena.

Mojca, 6.c

Domovino spoštujmo in jo imejmo radi!

Mateja, 6.c

HODIL PO ZEMLJI SEM NAŠI ...

Slovenija - moja dežela.

Dežela na sončni strani Alp.

Morje. Vse polno gora. Nižine. Gozdovi.

Kraške jame. Jezera.

Slovenci smo lahko ponosni na svojo lepo deželo. Žal naravo uničujemo iz dneva v dan in zastrupljamo sami sebe.

Mnogo tujcev si želi ogledovati našo lepo deželo.

Tudi jaz sem si jo že in upam, da bom v življenju imel še več takih prilik za občudovanje svoje dežele. Bil sem že v nekaj krajih. Rad tudi planinarim. Imam precej možnosti, da obiskujem zanimivosti Slovenije in Jugoslavije.

Zame je Piran najlepše primorsko mesto. Poleti poln glasbe, petja in raznih iger. Skoraj vsako leto ga vsaj enkrat obiščem.

Planine. Ti veliki orjaki, ki kukajo izpod sivih oblakov, so mi zelo pri srcu. Največji in najlepši je zame Triglav. Njegova jezera so zelo čista, lepa.

Imamo tudi prečudovite kraške jame, ki spadajo v sam svetovni vrh.

Sam sem bil v Postojnski jami in v jami Pekel.

Človek je že vse preveč posegel v naravo, da bi si izboljšal življenje.

Vendar: Narava je najlepša brez človekovih posegov.

Zelo sem pa ponosen, da živim v starem vendar lepem in zanimivosti polnem Ptujju. Je eno izmed najstarejših mest pri nas. V starih časih je bilo močno in veliko središče. V muzejih imamo ohranjenih veliko dokazov o nekdanjem življenju. Mislim pa, da Ptujčani premalo poznamo svoje staro in lepo mesto.

Dušan Murko, 8.a

OD KOD IME HALOZE

Haloze so prelep gričevnat svet na Slovenskem.

"Od kod so dobile ime?" vprašate.

Že od nekdaj so hodili v Slovenijo Hrvatje in kazali na ta gričevnat svet, porasel z vinsko trto in govorili: "Ha loze!" Loze pa pomeni na Hrvaškem gorice. To besedo so začeli vsebolj uporabljati domačini. Tako se je ohranilo do danes kot ime teh gričev.

Tanja Kokol, 7.a

MOJ DOMAČI KRAJ

Moj domači kraj se imenuje Ptuj. Za Ptuj je značilen grad. V starem delu mesta so hiše visoke in tesno skupaj. Ulice so ozke in tlakovane. V novem delu mesta so bloki in stolpnice. Ulice so široke in asfaltirane. Okrog blokov so igrišča in zelenice. Tujci pogosto obiščejo naše mesto. Vsi moramo skrbeti za lepši Ptuj.

Nina Milošič, 2.a

GOSTILA SEM PRIJATELJICO IZ SRBIJE

Dne 16. 10. 1987 so prišli k nam učenci iz Arandelovca. Bilo jih je 33. Jaz sem vzela na dom deklico, ki ji je ime Bojana. V naši telovadnici je imel tovariš ravnatelj govor. Učenec naše šole jim je podaril tudi darilo. Po končanem sprejemu sva skupaj odšli k avtobusu. Ko sva prišli k meni, sem ji predstavila svoje starše ter bratca. Skupaj sva šli v mojo sobo, kjer sem ji pokazala, kje bo spala. Dobila sem tudi darilo: kaseto in majhno punčko. Odšli smo jest. Pogovarjali smo se o življenju v Arandelovcu in v Ptuj. Nato sva odšli v SŠC, kjer je bila modna revija. Tam je bila tudi moja sošolka Suzana s svojo prijateljico Marijo. Po končani modni reviji sva odšli domov. Gledali sva televizijo, nato pa odšli spat. V postelji sva se še pogovarjali, se smejali, ker je bila moja gostja zelo zabavna. Pozno sva zaspali. Zjutraj sva se zbudili ob 9. uri. Odšli sva k zajtrku, se umili in oblekli. Potem so prišle po naju Suzana, Marija ter Suzanina sestra Mateja. Šle smo v mesto. Hodile smo po trgovinah, si ogledovale izložbe in kupile ptujske prospekte. Obiskale smo tudi park. Nato smo odšle na grad v muzej. Tam smo videle dosti zanimivih stvari naših prednikov, ki so živeli na gradu. Nato smo odšle vsaka na svoj dom na kosilo. Jaz sem ji doma dala darilo: kurenta in lak za nohte. Z mamico in bratcem smo se nato odpeljali na grad Borl, ki je bil na žalost zaprt. Ogledale smo si tudi Ptujске toplice. V dežurni trgovini pa smo kupile hrano za na pot. Šle smo domov. Tu sva si izmenjali naslove in telefonske številke. Čez nekaj časa pa smo skupaj z Suzano, Marijo, Matejo in Bojano odšle v kino.

Po ogledu filma smo si šle še po filmske plakate. Ko sva z Bojano prišli domov, sva se dobro najedli in gledali televizijo, kmalu pa sva odšli spat, ker sva se morali zjutraj zgodaj vstati. Zjutraj se je ona še najedla in se poslovila od mojih staršev, nato pa sva odšli v šolo, kjer je bilo že polno drugih učencev. Oni so imeli še program, ki mi je bil zelo všeč. Recitirali so pesem in zapeli nekaj pesmi ob kitari. Vsi skupaj smo odšli pod dežniki proti avtobusu. Napočil je trenutek slovesa. Ko so se odpeljali, smo si še dolgo mahali, počasi pa smo se odpravili proti domu.

Mojca Bedžuh, 7.a

V ŠOLI

Obiskujem drugi razred. Pri pouku računamo, pišemo spise, telovadimo in rišemo. Pri risanju je najboljša Sandra, včasih tudi jaz. Zelo rada se učim doma in v šoli.

Pri telovadbi je lepo. Tovarišica nam prikazuje različne vaje. Včeraj smo delali prevale naprej in nazaj. Tovarišica zahteva red in disciplino. Pri računanju se moramo sproti učiti. Ko pri matematiki kaj vzamemo, doma vadim. Jutri pišemo kontrolko, zato se moram še danes učiti. Pri spisih moramo biti natančni.

Milošič Mihaela, 2.b

NARAVOSLOVNI DAN

V ponedeljek smo imeli drugi razredi naravoslovni dan. V šoli smo se zbrali ob 9. uri. Skupaj smo odšli na grad. Tja je prišel tudi uslužbenec muzeja. Popeljal nas je v viteško dvorano, kjer smo imeli učno uro. Pripovedoval nam je o Ptujju, gradu, razstavljenih slikah in orožju. Izvedeli smo veliko novega. Na koncu smo si ogledali stari in novejši del mesta in opazili veliko razliko med gradnjo nekoč in danes. Po starem delu mesta smo se tudi sprehodili. Skoraj vsaka hiša ima tablo z napisom, kateri nas opozarja na delavnico, trgovino, urad.

V šoli smo se še pogovarjali o značilnostih našega mesta in si ogledali slike.

Mitja Mikša, 2.b

AH, TA ... GOVORILNA URA

Učenci 4.a:

- Včasih se je veselim.

Sandra

- To je naporen dan; strah me je.

Minja

- Pred govorilno uro si moramo pospraviti sobe. Mama pa nam tudi naroči, naj med tem časom ne obrnemo hiše.

Patric

- Sprašujem se, če bom tepena.

Ksenja

- Zagrozi mi, da bom kregana, če imam slabe ocene.

Nives

- Rekla je, naj se kar pripravim.

Tea

- Starša sta bila vesela, ker me je tovarišica pohvalila.

Tomaž

- Bil sem razočaran, saj je mami rekla, da sem se poslabšal.

Dominik

- Rekla je, da sem priden. Bil sem zadovoljen.

Boris

- Moram se bolj učiti in redno delati naloge.

Boštjan

- Pogovorila sva se na miren način.

Igor

- Rekla je: "To ni igrakanje, ampak 4. razred".

Helena

- Jezila se je in rekla, da bi se lahko bolj potrudila. Tudi sama sem mislila tako.

Helena

- Ni bilo ravno prijetno, saj sem glavna klepetulja in imam rada zadnjo besedo.

Karmen

- Mamica me je objela in rekla, naj se še trudim.

Saška

- Če so ocene slabe, mi reče, naj se še bolj potrudim, drugače pa me pohvali.

Aleš

NEKAJ O RAZREDNI SKUPNOSTI 5. a

Začelo se je novo šolsko leto. Dobili smo novo razredničarko. Pri vsakem predmetu nas uči novi učitelj. V našem razredu nas je malo, ker smo se v četrtem razdelili zaradi učenja jezika. V našem razredu smo sami taki, ki se učimo angleško. Vsi se trudimo, da bi pri pouku ohranili mir in disciplino. Potrudili se bomo, da se bomo rav-

nali po željah, ki jih je na začetku izrazil tovariš ravnatelj. K malici že od začetka leta hodimo v vrsti in to pravilo redko kdaj prekršimo. Pri nas ne pišemo po klopih in ne žvečimo med poukom.

Pri pouku poslušamo, saj se želimo dosti naučiti za življenje. Za garderobo skrbi dežurni učenec. Ne prerivamo se po stopnišču. Vsak teden zbiramo star papir. Pri akciji smo kar uspešni. Zbrali smo že 1165 kg. No, imamo pa tudi nekaj slabih lastnosti, ki jih ni tako lahko popraviti. Te so: nekateri učenci se ne učijo in v šoli dobivajo slabe ocene, dekleta rada rišejo in pišejo po tabli, za kar so nekatere že dobile opomine. Slabšim hočemo pomagati, vendar nočejo sprejeti naše pomoči. Na šoli skoraj ni krožka, pri katerem ne bi bil prisoten učenec 5.a. Hodimo k gimnastiki, v glasbeno šolo, k atletiki.

Potrudili se bomo, da bomo v ponos šoli. Upamo, da bomo vse dobre lastnosti naše skupnosti obdržali, slabe pa popravili.

Barbara Čulibrk, 5.a

RAZREDNA SKUPNOST 8. a

Mimo je prva redovalna konferenca. Zbrali smo se v 8. a razredu s tovarišico razredničarko. Predsednik razredne skupnosti Dani nam je poročal o rezultatu našega dela v teh treh mesecih. Naš razred je dosegel 95,2 % uspeha. Imeli smo samo eno grajo iz matematike. Upamo, da bomo s pridnim delom dosegli še boljši uspeh, saj nam tovariši učitelji nudijo pomoč pri dopolnilnem in dodatnem pouku.

Naš razred hodi redno na delovne akcije. Nabirali smo kostanj in star papir. S tem smo si zaslužili nekaj denarja za končni izlet. Trudimo se, da bi z delom dosegli lep učni uspeh, saj bi tako razveselili naše starše in učitelje.

Razredna skupnost 8.a

OB TRPKEM VONJU KRIZANTEM IN SVEČ ZAŽIVE SPOMINI

V vsakem vrtu so vsajene krizanteme. Njihovi lepi cvetovi oznanjajo jesen in dan, ob katerem se spomnimo vseh tistih, ki so umrli ali padli za svobodo.

Prvi november je dan mrtvih. Na ta dan okrasimo grobove še lepše kot drugače. Prižgemo več svečk in se poklonimo spominu nanje, ki ležijo pod to gomilo, katero krasijo krizanteme in plamen svečk razsvetljuje njihovo zadnje domovanje. Tudi jaz sem prižgala svečke na grob, v katerem je pokopan moj stric. Pogledala sem tudi na okrog in obiskala grobove treh partizanov, med njimi je tudi grob Megla Vinka s Tomaža. Vračala sem se k našemu grobu in nenadoma slišala jokanje žene v črnem. Stala je ob grobu s še svežimi venci. Ob njej so stali trije majhni otroci in tolažili mamo, da se bo oče še vrnil. Mama jim je ponavljala, da je oče pokopan in da je umrl v tovarni. Ob grobu je jokala tudi pokojnikova mama in poudarjala, da je bil star komaj 30 let, pa še oče treh otrok. O vsem tem sem potem razmišljala in zdelo se mi je, da so rože postale žalostne in njihov vonj vedno bolj trpko vel nad grobovi. Dim sveč je postajal vedno temnejši, sveča pa se je topila od toplote plamena; loj pa se je spreminjal v kaplje in spolzel po sveči kakor solza po licu.

BORIS PAJNKIHER

Tisoče gorečih svečk in tisoče cvetov krizantem krasijo grobove tistim, ki so pokopani na pokopališčih. Vsem tistim, ki pa ležijo na mstih, ki niso zaznamovana, da je grob, pa naj do tja sega trpek vonj jesenskih krizantem in svetloba sveč v mraku. Njim pa v hvaležnost.

Stanka Meglič, 8.a

V STAREM MLINU

Na vasi, kjer stanuje moja stara mama, stoji osamljen mlin. Tu sò nekoč mleli moko, tako mi je pripovedovala moja stara mama. Mlin ima obliko stare hiše, kjer ni vrat in je na vseh straneh odprto. Potka, ki vodi do mlina, je zaraščena s travo in bodečim grmovjem. Ko stopiš v neurejen prostor, imaš občutek, da se bo vse vsulo nate. Mlinsko kolo se ne vrti več, vso je polomljeno, les prhni. Pod mlinskim kolesom stoji zalivu podobno močvirje. V njem živijo žabe in najrazličnejše druge živalice, na površini je vse polno alg, iz močvirja pa se širi neprijeten vonj. Ob mlinskem kolesu stoji polomljen čolniček. V njem je veslo in smeti. V zgornjem kotu mlina je polica, na njej je ptičje gnezdo. Če pogledaš navzgor, vidiš, da se lomi opeka. Desna stran zidu se že ruši. V mlinu je hlad in mrak. Sliši se le šumenje potoka, ki pa ne sega v mlin. Če bi se mlin lepo uredil, bi lahko bilo v njem veliko več obiskovalcev, kot jih je sicer. Tako pa se vsakemu zdi, da v mlinu nima kaj videti, saj je vse zaraščeno in polomljeno.

Mojca Bezjak, 7.a

MOJA SOBA

Ko po stopnicah pridem v stanovanje, že čujem mamine vzklike "Zakaj spet nisi pospravil sobe!" V trenutku mi postane vroče. Zaprem se v sobo in jo začnem pospravljat. Če je moja soba odprta, se ko odpreš vrata vidi, zmeraj nepostlana postelja, razen če jo pospravi mama. Moja soba je takšnale. Ko vstopiš vanjo, najprej zagledaš posteljo, ob njej pa razmeta-ne copate, ki jih le redkokdaj uporabljam. Ob postelji stoji šolska miza.

Zato mizo moraš biti pravi strokovnjak, če hočeš stvari, ki so na njej raztirati in pospraviti. Na njej so radio, baterije, knjige, moja zdravila, največ pa je stvari, ki ne spadajo v nobeno vrsto in ki so samo za smeti. To misel, da so za smeti uporablja mama. Vzporedno od mize je omara, vsa polepljena s posterji. V omari niso samo oblačila, kot je v navadi, temveč tudi drugi predmeti. Ob omari stoji kostanjevo rjav regal. Na njem najprej zagledaš televizor in radio. Na spodnjih policah so zbirke knjig. Sobo ne delim z bratom, vendar imam enake nevšečnosti, kot če bi jo delil. Vzrok je televizija. Njegova soba je zmeraj čista, moja pa zmeraj umazana. To zmeraj opazi mama. Ne pozna pa vzroka, zakaj je moja bolj umazana od njegove. Vsi keksi se jedo v moji sobi. Na nečem sem pa le na boljšem kot pa ostali, ki si delijo sobo. Lahko se zaklenem!

Mario Hlušička, 7.a

USODA KRALJEV

(razširitev basni)

Lev je velik in močan,
vsem zverem je dobro znan,
dolga griva okrog vratu,
rep košat mu je pri tlu.
Že od nekdaj je kralj zveri,
zato vse pred njim beži.
Ostre on ima zobe,
vendar hitre ima noge.
Zveri v gozdu je veliko:
majhnih, hitrih in velikih,
sploh ne veš koliko.
Lev kot kralj za njih skrbi,
da se komu kaj ne zgodi.
A naenkrat kralj zboli,
zverinice pa to skrbi.
Jesti noče, piti noče in
strašno mu je vroče.
Ga bole zobje in glava,
sprednja taca mu je plava.
"Kaj bi naredil? Sem zelo bolan,"

je sporočil kači in poslal jo vstran.
Kača pohiti in zverem to sporoči.
Dajmo priredit zabavo, da več levu ne bo slabo.
Drugi dan se zabava je začela:
jedli, pili so in peli, plesali, se v krog vrteli...
Lev igral je na kitaro
in pozabil na bolezen staro.

Mihaela Novak, 6.b

ZADNJI RUMENI LIST PRIPOVEDUJE

Včeraj smo doživeli pravi vihar. Veter je jezno tulil okrog nas. Vse moje tovariše je odtrgal od vej, le jaz sem ostal na drevesu. Žalostno sem pogledoval k bratcem in sestricam, ki so ležali na tleh. Spraševal sem se: "Le kaj me zadržuje tu zgoraj?" Nekajkrat sem se potresel, obrnil in se odtrgal. Hura! Jadral sem po zraku in se prekopicaval kot akrobat. Bil sem le kak meter od zemlje, ko me je zagledal boter veter. Jezno me je odpihnil v višavo. Nisem odnehal. Vedno znova sem hotel pristati. Ugotovil sem, da bo šlo le z zvijačo. Ko je veter odpihal k zapletenim telegrafskim žicam, sem strmoglavil proti tlom. Pristal sem med svojimi prijatelji in se tesno prilepil k tlom. Težko čakam, da me bo pokrili sneg. Nič več ne bom slišal njegovega zmerjanja.

Iris Žnidarič, 4.a

NA TRGATVI

Na trgatvi sem bila v Brezovcu pri Cirkulanah. Tam imamo vinograd. Mamica in ati sta zgodaj zjutraj odpeljala hrano in pijačo. Jaz sem se pripeljala pozneje z bratom. Kmalu je za nami prišla tudi moja tovarišica in ostali trgači. Bilo nas je veliko. Najprej smo pomalicali in poklepetali, nato pa smo odšli v gorico. Jaz nisem trgala grozdja. Pazila sem triletnega bratranca. Igrala sva se, zobala grozdje in se lovila. Dela je bilo dovolj. Ko smo s trganjem končali, sva s prijateljico Alenko pripravili mizo.

Nanjo sva prinesli veliko dobrot. Otroci smo hitro vstali od mize. Mudilo se nam je loviti. Ko se je zvečerilo, smo se morali posloviti. Na preši sta ostala samo še oči in mamica.

Klavdija Mlinarič, 4.a

KO MAMI POPUSTIJO ŽIVCI

Pri moji mami ni težko ugotoviti, kdaj je mirna, kdaj ji živci popuščajo in kdaj ji dokončno popustijo.

Ko mami popustijo živci, je pri nas zelo hudo. To je ponavadi takrat, ko jo dolgo izzivam. Nekajkrat me opozori z mirnim glasom, nato pa postaja vedno glasnejša. Če še vedno ne neham, začne kričati name. Takrat jo je zares najbolje pustiti pri miru, drugače odide z velikimi koraki v mojo sobo. Najprej začne pregledovati tla, nato po omarah in po moji pisalni mizi. Po tleh, v omari in na pisalni mizi je ponavadi vse prej kot pospravljeno. Tako ji uspe, da me zaposli za celo popoldne. Toda, če je tukaj pospravljeno, postane še bolj huda, saj ji poskus z zaposlitvijo ne uspe. V takšnem primeru me vpraša, če slučajno nimam kaj početi. Nato mi naloži kup del, ki jih naj opravi. Ko, slišim spisek do konca, se odtihotapim v sobo, vzamem knjigo in premišljujem, kaj bi lahko počela v takšnem dolgočanem popoldnevu.

Vsakokrat, ko se to zgodi, sem prepričana, da ne bom več izzivala mame, vendar je naslednji popoldan prav tako dolgočasen.

Takrat pomislim, da pravzaprav mami že cel dan niso popustili živci.

Hojka Berlič, 6.b

TV IN JAZ

Bila je lepa jesenska nedelja. Zjutraj bi moral zgodaj vstati, ker smo šli v Haloze k babici.

Zjutraj nisem mogel vstati, ker smo zvečer dolgo gledali TV.

Mama me je že trikrat klicala, pa še vedno nisem vstal.

Pospraviti bi moral še posodo in postoriti še kaj drugega. Zlezel sem s postelje, se preoblekel ter pozajtrkoval. Končno sem se napotil pospravljat posodo. Mama je prišla z vrta in vprašala, če je posoda pospravljena. Nekaj sem zamomljal in delal jezen obraz. Malomarno in nerodno sem brisal krožnike in nesreča je bila kmalu tu. Eden izmed krožnikov mi je ušel iz rok. Ker je bil hitrejši od mene, se je razletel na sto kosov. Globoko sem vzdihnil. Bilo je prepozno. Mama je bila že razburjena in dobivala je rdečico. Dobil sem dve klofuti. Hitro sem odšel po omelo in smetišnico ter pometal črepinje in jih odnesel v koš. Hitro sem še postlal posteljo in vzel nekaj stvari ter jih odnesel v avto. Med vožnjo sem večkrat otožno pogledal mamo. Ko smo prišli k babici, je bila na TV Superbabica. Mama mi je rekla: "Že spet čepiš pred TV. Raje pridi kaj pomagat!" Ubogal sem, saj sem se spomnil jutranjih klofut. Rad bi, da se kaj takega ne bi več zgodilo ne meni in ne moji mami. Ker rad gledam TV, nisem kriv jaz, ampak tudi tisti, ki jo vklopi.

Gorazd Kolar, 6.b

POZABLJEN DEŽNIK

Večkrat se zgodi, da kje kaj pozabim. Prejšnji teden sem v šoli pozabil dežnik. Opazil sem komaj ob koncu pouka, da mi manjka dežnik. Šel sem ga iskat v učilnico, kjer je glasbeni pouk. Nisem ga našel. Zunaj je močno deževalo in moral sem se sprijazniti s tem, da sem šel brez njega domov. Ko sem prišel domov, sem bil premočen. Preoblekel sem se in nisem upal povedati mami. Ko pa je mama mislila iti v drvarnico po drva, pa ni bilo dežnika. Vprašala me je, kje ga imam. Rekel sem, da sem ga pozabil v šoli. Mami so popustili živci, saj sem že večkrat kaj pozabil v šoli. To, da moji mami popustijo živci ni nič nenavadnega, saj ji skoraj vsaki dan popustijo.

Gregor Brodnjak, 6. b

OBČUTILA SEM KRIVICO

Že nekaj časa je od tistega petkovega popoldneva, ko me je mama po krivem obtožila. Ta dan se mi je globoko vtisnil v spomin.

Bilo je prijetno popoldne, ko sem se s sošolkami vračala iz šole.

Pred domačimi vrati me je sprejel prijeten vonj po že pripravljenem kosilu. Bila sem sestradana in sem že komaj čakala, da sedem za mizo k topli juhi, saj me je že njen vonj omamila. Toda v kuhinji me je sprejel prezirljiv mamin pogled. Nisem razumela njene jeze. Sedla sem za mizo ter začela jesti. Naenkrat me je doletela groba mamina beseda, kje je denar, ki ga je včeraj pustila na mizi. Pogledala sem jo z vprašujočimi očmi. Nisem utegnila odgovoriti, ko me je doletela že druga beseda, ki jo še vedno čutim nekje na dnu duše. Brez pogleda mi je rekla: "Denar si ukradla!" Ne, nisem mogla verjeti, da si je kaj takega lahko mislila. S solznimi očmi sem jo prepričevala, da za denar niti vedela nisem, vendar me mama ni poslušala. Pekle so me njene besede. Upala sem, da bo denar našla, ker ga je morda kje založila, vendar o denarju ni bilo niti sledu.

Še vedno mi je hudo, ko se spominjam tega dogodka. Mama mi več ne zaupa tako, kot mi je včasih in storila bi vse, da bi si njeno zaupanje spet pridobila.

Sergeja Bombek, 6.b

SEM TO STORILA JAZ?

Na vikendu imamo psičko, ki je nekega lepega pomladnega dne skotila sedem psičkov. Bili so zelo ljubki in majhni kot hlebček kruha. Prve dni psička ni pustila, da jih vzamem v roke, zato sem bila zelo huda in sem si rekla, da ji bom nekega lepega dne že vrnila. Vsak dan smo prišli na vikend in naši psički prinesli hrano. Vzela sem lonček in ga odnesla v hišico, kjer so bili mladiči in njihova mama. Psička je priletela k loncu in začela, kakor hitro je le mogla, jesti hrano.

Jaz sem izkoristila priložnost in pohitela k mladičem, dokler je psička jedla. Vzela sem najmanjšega v roke in ga rahlo božala. Bil je tako lep in majhen, da nisem odnehala. Nato je v hišico pritekla psička in name hudo zalajala. Zdaj sem si še bolj zabičala, da bom ji vrnila. Od tistega dne sem se je zelo bala. Nekega dne pa sem zagledala mladiče, kako tekajo po hišici sem ter tja in sem pokli-

PETRA POŽEK
6. A

čala očeta. Oče je stopil v hišico in enega izmed njih vzel v roke ter ga stisnil k sebi. Bila sem ljubosumna, zato sem očeta prosila, če jih lahko spustim iz hišice, da bodo malo na travi. Oče mi je dovolil. Hitro sem odprla vrata hišice in psički so odhiteli ter se lovili po travi. Oče je šel s psico na sprehod, jaz pa sem se igrala z mladiči. Ko so psički zaspali, sem vzela enega izmed njih v roke ter ga odnesla v hišico in ga božala zelo rahlo. Mali psiček pa je skočil iz rok in padel na tla ter zacvilil. Hitro sem ga pobrala in ga odnesla tja, kjer so drugi še spali. Položila sem ga in ga božala ter tolažila. Mislila sem, da se je le ustrašil, ampak misliti pomeni nič vedeti, pravi star pregovor.

Potem smo odšli domov in drugi dan spet prišli. Oče je odprl hišico in spustil pse. Zgodilo pa se je nekaj, kar nisem mogla verjeti svojim očem. Iz hiše so pritekli trije in potem še trije. Psiček, ki mi je včeraj padel iz rok, je ležal na tleh, psiča pa ob njem. Psica je lizala svojega mladiča. Bil je mrtev. Jaz sem zajokala in se čutila odgovorno za smrt psička. Smilila se mi je tudi njegova mama, ki je vsak dan hodila okrog, kjer je psiček ležal in vohala. Vedela sem, da sem kriva jaz. Oče in mama o tem nista nič vedela, ampak jaz vsak dan, še danes, čutim krivdo za smrt ubogega psička.

Miša Novak, 6.b

ŽEPNINA

Kot morda vsak otrok, dobim tudi jaz sedaj žepnino. Ati in mami sta mi začela dajati žepnino oktobra tega leta. V začetku sem dobil manjšo vsoto, ki je znašala 3.000 din, sedaj, v novembru, pa sem dobil 8.000 din. Starše sem vprašal, čemu mi bo žepnina. Odgovorila sta mi, da mi jo dajeta zato, da se bom naučil ravnati in razpolagati z denarjem. Gledal sem res začudeno, a bil sem vesel. Veliko je stvari, ki si jih nekateri otroci želijo kupiti in veliko je stvari, ki si jih tudi jaz želim kupiti. Kar naprej prositi starše, naj ti jih kupijo, pa ni prijetno. Stalno dobiš odgovor: "Kaj misliš, da sem na banki v službi? Tebi pa se je res utrgalo!" Odločil sem se, da si z žepnino, ki sem jo dobil, kupim le eno stvar, ki je res dražja, a edina stvar, ki si jo želim. Zaenkrat pa naj bo

to skrivnost.

Če sedaj dobivam žepnino in denar za kakšna opravljena dela, se naučim ravnati z denarjem že sedaj in mi bo lažje v življenju.

Zame velja pregovor: "Brez dela, ni jela!"

Vojko Jurgec, 6.a

SLABI DEN

Joj, joj, kaki den bo gnes. Kak sem se zbudla, pa htela vstati, sem že vedla, da bo gnes vse narobe. Potli sem šla v kopalno, pa sem si zobe tak vmivala, da mi je za rokav teklo. Ko sem pa v šolo prišla, te še le je bija joj. Samo en copat sem si seboj prnesla. Pa kaj, sen bla pač bosa. Joj, te pa se je resno začelo, ko je zazvonlo. Tovarišica je v razred stopla, jaz pa nisen za matematiko nič sebo mela, pa sem kar dobro zvozla, ker je tovarišica naprej jemala. Z ure v uro mi je šlo vse naopak, pa sem le nekak zdržola.

Domu sem kar omotična prišla, tak sem bila lačna. Že po štengah sen vohala, da nede nič dobrega. Vūnta je smrdelo, tak se je žjavlo na šparheti. Mama me je po krūh poslala, pa v štacūni niso imeli več friškega krūha. Domu sem starega prnesla. Pa sem jih spet čūla. Nikak, pa nikak ni htelo biti konca totega dneva. Pa še vičiti se mi ni daló. Hvala bogi, ke mame ni nigi blo. Večer, ko sen mislila iti spat, pa pride mama in me pita, koga sen delala celo popudne. Jaz pa sem ji začela praviti, kak sen se vičila, pa ni nič vervalo. Natirala me je peglat. Piko na i sen še napravila, ko sen atovo robačo vižgala. Lepo sen mamó prosla, naj gren spat, ke bo že totega dne konec, če ne bo prej mene.

Branka Kogej, 8.c

